



На връщане азъ разказахъ на момчето си приказката за дрѣна и дявола, която нѣкога, когато бѣхъ малъкъ като него, съмъ слушалъ отъ баба си.

Било едно врѣме. Минала се зимата, дошла баба Марта, пекнало слънцето. Дяволътъ поискалъ да се разходи и отишелъ къмъ гората. Дрѣнътъ тъкмо билъ цвѣналъ.

Като видѣлъ това, дяволътъ се зарадвалъ. Много му се яли сладки плодове, и си казалъ: „дрѣнътъ е цвѣналъ най-напрѣдъ — значи, ще завърже и ще узрѣе най-напрѣдъ“.



И той седналъ подъ дрѣна да чака да узрѣятъ плодетѣ му. Но дълго чакалъ той. Другитѣ дървета цвѣнали много по-късно, но тѣ завързали и узрѣли много по-рано. А по дрѣна все още висѣли зелени дрѣнки, които били трѣпчиви и не се хапвали. Най-послѣ не изтраялъ, оставилъ дрѣна и отишелъ да търси други плодове.

Тази приказчица съмъ слушалъ отъ баба си. Да, дрѣнътъ най-рано цвѣти, но най-късно зрѣе. Но ако дяволътъ бѣ почакалъ до мѣсець августъ, той би вкусилъ отъ червенитѣ като кръвъ, дрѣнки, мекушки сладки като бабинитѣ приказки.

И. Василевъ.

